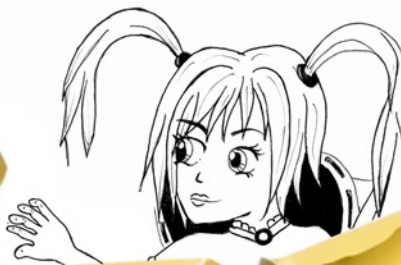

Markéta Tomková
Natálie Plachá

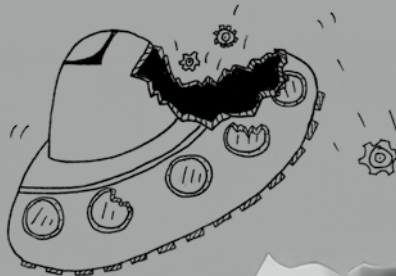
DENÍK Z BUDOUCNOSTI

bambóok®

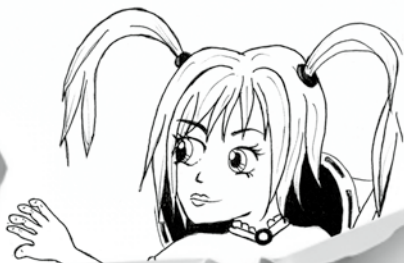

bamb**ook**[®]

Markéta Tomková
Natálie Plachá

DENÍK Z BUDOUCNOSTI

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **restně stíháno**.*

Markéta Tomková

DENÍK Z BUDOUCNOSTI

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambóok

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8666. publikaci

Ilustrace Natálie Plachá

Fotografie Josef Plachý

Korektury Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Návrh a zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 104

Vydání 1., 2023

Tisk Iva Vodáková – Durabo

© Grada Publishing, a.s., 2023

Cover Illustration © Natálie Plachá, 2023

ISBN 978-80-271-7028-9 (pdf)

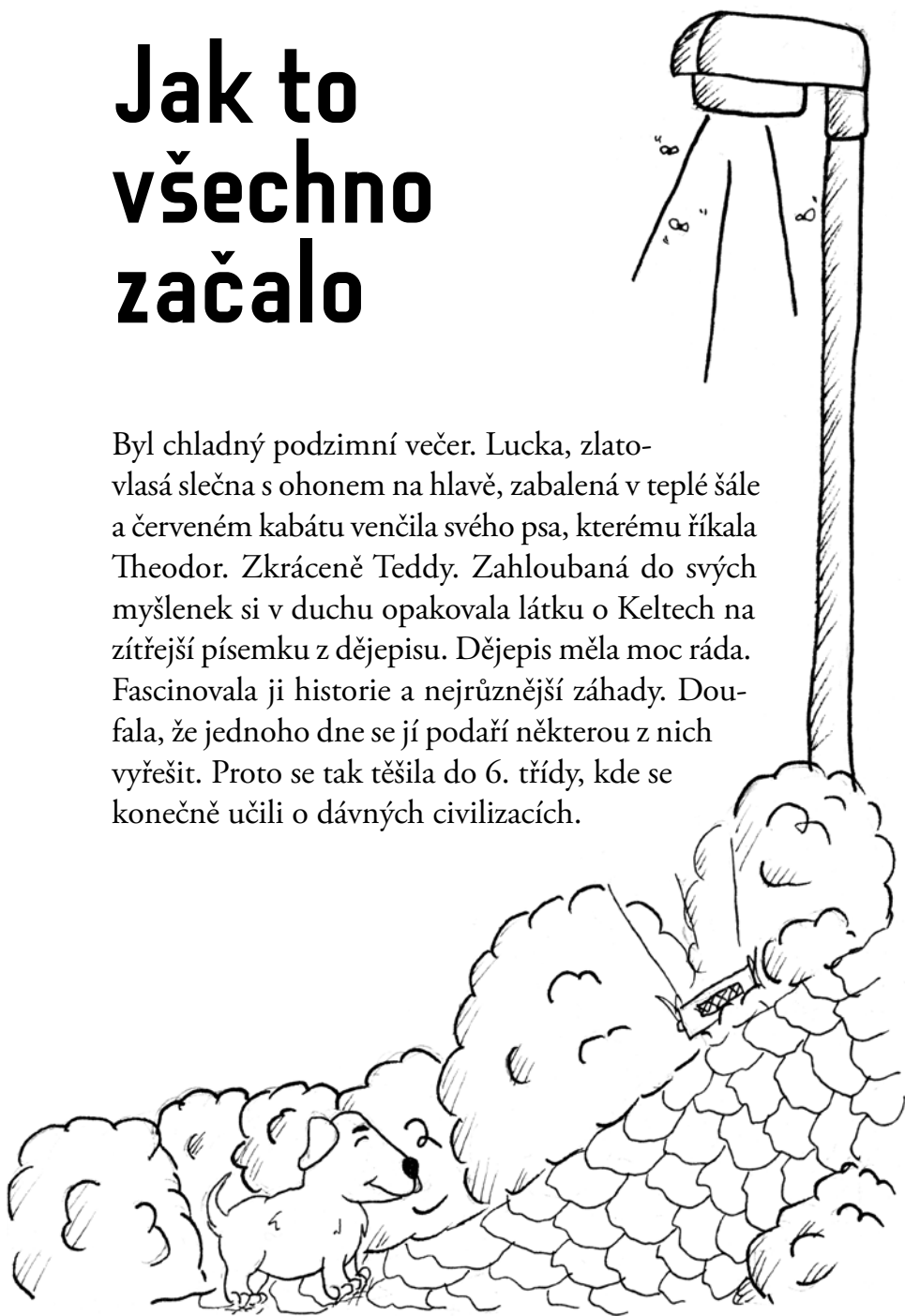
ISBN 978-80-271-3577-6 (print)

Obsah

Jak to všechno začalo	7
První zápis	11
Expedice mamutí	13
Čaj s faraonem	19
Robot zachránce	24
Černí pasažéři	34
Matějův kontraband	43
Cestovatel časem	50
Codex gigas	56
Havárie	70
Zážitkový kemp	77
Setkání	93

Jak to všechno začalo

Byl chladný podzimní večer. Lucka, zlatovlasá slečna s ohonem na hlavě, zabalená v teplé šále a červeném kabátu venčila svého psa, kterému říkala Theodor. Zkráceně Teddy. Zahloubaná do svých myšlenek si v duchu opakovala látku o Keltech na zítřejší písemku z dějepisu. Dějepis měla moc ráda. Fascinovala ji historie a nejrůznější záhady. Doufala, že jednoho dne se jí podaří některou z nich vyřešit. Proto se tak těšila do 6. třídy, kde se konečně učili o dávných civilizacích.

„Tak znova,“ nadechla se čerstvého vzduchu, „kořeny keltské kultury sahají do období 1500 před naším letopočtem...“

Teddy právě označoval už několikátý keřík, zvedl hlavu, zavrtěl ocáskem a hlasitě štěkl do tmy. V tu chvíli si Lucka všimla, že kousek od nich ve vysoké trávě něco svítí.

„Ty jo, co ti lidi dneska nevyhodí. A podívejme se! Funkční baterka! Ta se bude hodit,“ usmála se a zvedla ji. Hledala tlačítko, kterým by ji mohla vypnout, ale žádné nenašla. „Podívám se doma,“ rozhodla a strčila ji do kapsy. Prošla ještě jednou celou ulici, aby si odrecitovala připravenou látku. A ve chvíli, kdy byla konečně spokojená a Teddy dostatečně obeznámen se všemi novými pachy, které zachytil do svého vlhkého čenichu, vydali se domů.

V pokoji se převlékla do pyžama, sáhla do kapsy kabátu a položila svítící baterku na stůl. Pozorně si ji prohlížela. „Ha! Našla jsem tlačítko. Výborně!“ řekla své kočce Cookie. „Jsem dobrá, sleduješ to?“

Šedo-černá kočka se na předmět chvíli dívala, pak si vyskočila Luce do klína a stočila se do klubička. Vzápětí se ozvalo předení.

„Jsi spokojená, co?“ řekla dívka a zmáčkla tlačítko. V tu chvíli se baterka rozpúlila. V jedné polovině byla miniaturní klávesnice a z té druhé se promítal hologram.

„Pro pokračování řekněte heslo,“ promluvil ženský hlas.

Lucka se v první chvíli tak lekla, že jí předmět málem vypadl z ruky. „Ja-jaké heslo?“ vykoktala spíš pro sebe.

„Vaše heslo, abych se mohla otevřít a pustit vás do vašeho deníku,“ řekla baterka.

„O-o-omlouvám se, já si nějak nemohu vzpomenout. Nebyla by tu nápověda?“ vyhrkla ze sebe Lucka. „Ale jistě. Samozřejmě. Nápověda zní: jaký předmět vás ve škole baví nejvíce?“

„Dějepis!“ vypadlo z ní automaticky, ani nad tím nepřemýšlela.

„Heslo přijato. Vítejte, Sáro!“

Lucka polkla naprázdno a zírala na tu věc s otevřenou pusou. „Hu-hustý,“ koktala.

Hologram ukazoval prázdnou stranu. Když však na klávesnici klikla na šipku vlevo, objevila se strana plná textu.

Po chvíli zjistila, že je možné dostat se i do různých složek, ve kterých byly fotky, videa, plánky a další poznámky, kterým ale nerozuměla.

„Copak to tady máme? Vypadá to jako nějaké poznámky do dějepisů, Cookie. Sára asi bude nějaký šílený vědec. Šprtám se tu o Keltech a zrovna o nich tu má celou složku. Bude se hodit. Co tady máme dál? Starověký Egypt, středověk...“

Lucka se s nadšením prohrabovala v materiálech, soustředěním se jí vraštilo obočí. Po chvíli si zklamaně povzdechla: „Já se v tom ale vůbec nevyznám, Cookie. Takže se pojďme podívat na ten deníček naší vědkyně Sáry hezky od začátku.“

Pustila se do čtení.

První zápis

23. 04. 2998

MĚSTO: XD09

DŮM: 456

SÁRA 1419

Tohle je můj první deník. Jmenuju se Sára 1419 a zbožňuju děják. Chodím do školy, do šestky a je mi 12 let. Můj nejlepší kamarád a zároveň taky spolužák se jmenuje Lukáš 5962, ale všichni mu říkáme Luky. Je mu taky 12 a taky miluje dějepis. Jednou se chceme stát profesory historie, kteří budou ve školách učit děti, stejně jako to dělá naše paní učitelka Markéta 1695. Je moc milá a chce nás toho mnoho naučit. Společně s ní a s našimi spolužáky každý pátek cestujeme strojem času do minulosti, abychom se tam naučili, co potřebujeme vědět. Teda ještě ne, s exkurzemi začneme až příští pátek. To je pro dnešek vše a ozvu se, až se stane něco zajímavého... Ahoj!

Lucka se nestačila divit. „Co to má znamenat? Vůbec tomu nerozumím... Čísla místo příjmení? Tomu mám věřit?“

Cookie tiše předla a Teddy ležel ve svém měkkém pelíšku.

„Od vás se to asi nedozvím. Budu muset deník dočíst a pak uvidím,“ zívla, vypnula přístroj a šla spát.

Druhý den ráno se nasnídala a vyrazila do školy. Hlavou se jí honily všechny možné i nemožné myšlenky. Pořád se vracela k deníku, který včera našla. Při písence z dějepisu sice napsala všechno správně, ale na novou látku se nedokázala pořádně soustředit.

„Ještě že je pátek,“ pomyslela si cestou domů. Sotva přišla do svého pokoje, už seděla u stolu a pokračovala ve čtení tajemného deníku.

Expedice mamutí

30. 04. 2998

MĚSTO: X009

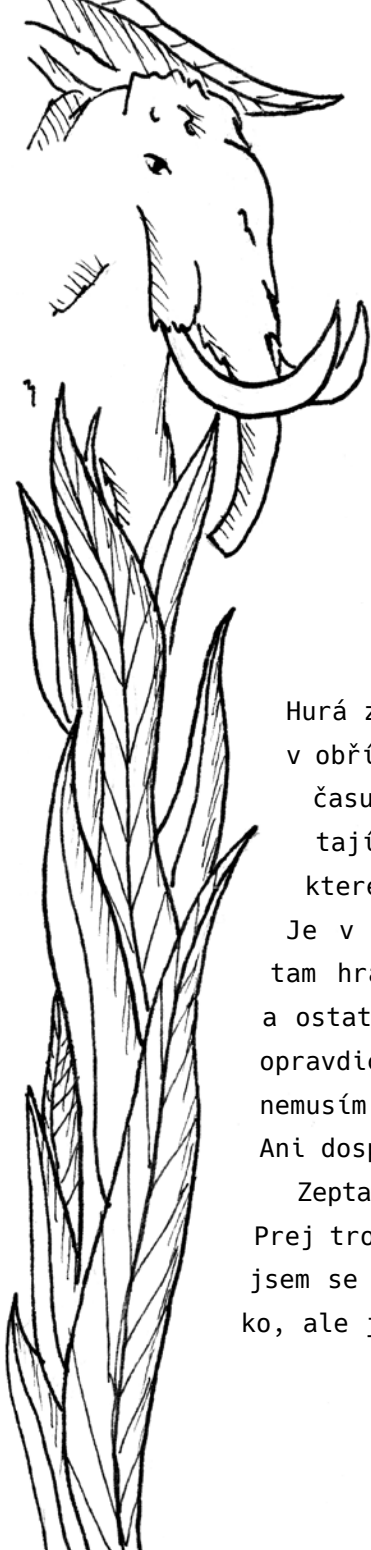
DŮM: 456

SÁRA 1419

Hurá za mamuty! Poprvé jsem se ocitla v obří místnosti, kde se nachází stroj času. Obrovská mašinka. K velké létající lodi vedou dlouhé eskalátory, které vás pohodlně zavezou dovnitř.

Je v ní spousta prostoru, takže se tam hravě vejde i s paní učitelkou a ostatními spolužáky. Páni! Náš první opravdický výlet do minulosti. Ani snad nemusím psát, jak moc jsem se těšila! Ani dospat jsem nemohla.

Zeptala jsem se Lukyho, jestli se bojí. Prej trochu jo. Ale musím se přiznat, že jsem se taky trochu bála. Docela malinko, ale jen do chvíle, než přišel pilot.

Týpek s dlouhýma nohama a hubenou tváří nám popřál příjemný let a sebevědomě se usadil do kabiny s ovládacím panelem. No, jak tak o tom přemýšlím, je celkem hezký. Myslím toho pilota, aby nedošlo k omylu, že mluvím o Lukym nebo nějakém jiném spolužákovi z naší třídy.

Ale zpátky k expedici. Plnili jsme příkazy a odpovídali na otázky paní učitelky. Dostali jsme nekonečně dlouhou přednášku o tom, jak se máme na lodi chovat, co dělat, kdyby se nám udělalo nevolno, a taky základní informace o bezpečnosti cestování do minulosti. A pak to přišlo. Usedli jsme na sedačky, android nám svým robotickým hlasem oznámil: „Připoutejte se, prosím,“ a začal odpočítávat od desíti k nule.

„Vítám vás na palubě,“ řekla jakási holografická postava příjemným ženským hlasem.

„Tři, dva, jedna. Všechny ovládací prvky aktivovány. Jdeme na start!“

Podvědomě jsem zavřela oči. Když jsem je zase otevřela, zjistila jsem, že se mi odblokovaly bezpečnostní pásy. Poprvé ve svém životě jsem mohla mrknout z okna do pravěku.

Přiletěli jsme se do naprosto hustého lesa. A když píšu hustý, myslím fakt mega moc hustý. Takový les jsem v životě neviděla. Stromy byly ohromně vysoký. Chvíli jsme lesem proplouvali a hledali

mamuty. Což bylo hlavním cílem naší expedice. Nakonec jsme jich několik zahlédli u velkého močálu. Chtěli jsme vystoupit, ale paní učitelka to nedovolila kvůli naší bezpečnosti. Kolem nás se ozýval řev divoké zvěře, ze kterého tuhla krev v žilách. Přesto jsme se odvážili je vyfotit.

Mamuti měli hustou hnědou srst plnou bahna. Jeden z nich, ten ze všech největší, si dlouhým chobotem očichával naši loď. Prosili jsme paní učitelku, aby aspoň otevřela skleněný poklop, který nás chránil. Lukyho totiž napadlo, že bychom si s mamutem mohli udělat luxusní selfie.

„S takovým mamutím fotem bych mohl flexit před spolužačkou z vedlejší třídy. Byla by stopro úplně odvařená!“ pronesl.

Paní učitelka po krátkém váhání nakonec souhlasila.

Mamut stál jako přilepený k zemi a nechal se i pohladit. Díval se na nás malýma hnědýma očima a stále k nám natahoval chobot. Strašně páchnul! Bohužel jsme na ten smrad nebyli připraveni, takže jsme si museli zacpat nosy, abychom v lodi nepadli.

„Já se snad pozvracím,“ pronesla s odporem Aurélie.

Pak se stalo něco nečekaného. Spolužačce Adéle spadl do bahna náhrdelník. Nic si z toho nedělala. Nebo se tak alespoň tvářila. Nikdo to neviděl, jen

já. Hned jsem si vzpomněla, že nás paní učitelka varovala, abychom si při cestování časem dávali pozor na to, co s sebou bereme do lodi, abychom v minulosti nic nenechávali a úplně nejlépe na nic nesahali. Znáte to. I sebemenší změna by mohla narušit běh času. Adéla se na mě podívala s otázkou v očích.

„Vykašli se na to,“ řekla jsem. „Chtěla bych vidět toho cvoka, který se bude dobrovolně plahočit v bahně, aby ten náhrdelník hledal.“

Obě jsme usoudily, že bude lepší o tom nemluvit a šperk nechat napospas mamutům či jiné zvěři.

Mezitím jsme si samozřejmě stihli udělat několik zdařilých selfie. Pravda, někteří jen s chobotem, protože neměli odvahu se k mamutovi víc přiblížit.

Pak jsme se vrátili zpátky. Výlet byl úžasný! Už se těším na další. Luky se taky nemůže dočkat.

Lucka se ráno dívala na svůj oblíbený televizní program. Zrovna dávali seriál *Nevyřešené záhady historie*, na který se moc těšila. Tento týden se témata příliš nedařila a Lucku ani jedna reportáž pořádně nenadchla. Když se pořad chýlil ke konci, chtěla přepnout na jiný program. Zaujala ji ale slova moderátora, který pořad uváděl.

„A nakonec poslední zajímavost na závěr. Archeologům pracujícím na nalezištích v oblasti severní Moravy

pořádně zamotal hlavu náhrdelník, který byl před několika měsíci objeven. Všechny dosavadní analýzy nasvědčují, že materiál i technologie, které byly při výrobě náhrdelníku použity, vědci nedokážou s jistotou identifikovat. Mohlo by se snad jednat o dar, který na Zemi zanechali mimozemské civilizace? Nebo se snad jedná o náhrdelník z budoucnosti? A proč by ho někdo zanechával právě na tomto místě? Těmito i dalšími otázkami se budeme zabývat v reportáži z místa naleziště. Příště také uvidíte, proč jsou...“

Lucka už dál neposlouchala. „Ne! To nemůže být pravda!“

„A co nemůže být pravda?“ zeptala se maminka.

Lucka se zarazila. Tohle tajemství si chtěla nechat pro sebe. „Ale nic. S tím náhrdelníkem to vypadá jako jeden velký nesmysl,“ odpověděla ledabyle a nahodila u toho dostatečně znuděný obličej. Nakonec prohlásila, že si jde číst, a odešla do svého pokojíku. Tam se zavřela, ztěžka dosedla na židli a dávala si dohromady jednotlivé kousky skládanky. Cookie se ji snažila uklidnit svým vrněním, ale tentokrát to vůbec nepomáhalo.

„Takže to je opravdu deník holky z budoucnosti!“ vydechla Lucka a otevřela přístroj.

Čaj s faraonem

07. 05. 2998

MĚSTO: X009

DŮM: 456

SÁRA 1419

Dneska je zase pátek a my jsme se vydali strojem času na další expedici do minulosti. Tématem výpravy byl starověký Egypt. Původně jsme se měli podívat jen na pyramidy, ale nakonec to dopadlo všechno jinak!

Pluli jsme kolem obřích soch a vtom jsme na břehu řeky Nil uviděli muže v dlouhých bílých šatech převázaných zlatým opaskem, který se zadumaně díval na proud tekoucí vody. Z ničeho nic vzhledl k obloze a všiml si naší lodi. Začal se před námi klanět a představil se jako faraon Tutanchamon. Paní učitelka nám vysvětlila, že nás nejspíše uctívá a považuje za bohy. Připluli jsme blíž, stáhli bezpečnostní okna a na doporučení paní učitelky zapnuli automatické mobilní překladače. Mimochodem za tuhle apku v mobilu jsem moc ráda, protože umí bezvadně rozpoznat a přeložit jakoukoliv řeč z jakékoliv doby.